

Ranní rutina

Magdalena Holubová

Hledím na sebe do zrcadla.

Na ramenou mám ještě kapky vody, které jsem zapomněl setřít. Tupě koukám před sebe, studuji všechny křivky svého těla.

Je zvláštní najednou se zastavit, jen na sebe pohlédnout, vidět své tělo, jak ho bůh stvořil.

Vidím všechny své nedokonalosti. Pravé ucho, které mám mírně níž než levé, i dolní žebra, co jsou pokřivená. Ale tam to nekončí. Dotýkám se jich a nemůžu odtrhnout oči. Zvenku působím klidně, jen tak stojím na místě, zevnitř mám však silné nutkání propuknout v zoufalý pláč a utéct pryč, daleko od sebe. Cítím své prsty na tvářích, čele, očních víčkách i rtech. Snažím se těm zvláštním vjemům porozumět. Nechci nic vyslovovat. Moje kůže je tak zvláštní a tuhá, jako by mi ani nepatřila. Říkat nahlas to nechci, nechci slyšet svůj protivný hlas, ani už nechci poslouchat svoje myšlenky.

Shýbnu se pro svoje spodní prádlo a v duchu si předřikávám, co mé ruce dělají, abych se už nesoustředil na ten zvláštní výjev v zrcadle. Oblékám se. Spodek, vršek, spodek, vršek, už chybí jen pásek a ponožky.

Otevřu dveře koupelny a aklimatizuji se na čerstvý vzduch, který se teď mísí s vydýchanou atmosférou místnosti, ze které jsem právě vyšel. Pohlédnu ven skrz skleněné balkonové dveře, venku ještě nesvítlí slunce. Když si nasazuji hodinky, zjišťuji, že je teprve půl sedmé. Chvilí koukám na svůj psací stůl, jako by se můj mozek odplavil někam daleko pryč a bezmyšlenkovitě si pohrávám s náušnicí, kterou jsem si před pár dny nechal nastřelit. Zvláštní diskomfort a bolest mne uklidňuje a já dál převaluji mezi palcem a ukazováčkem chirurgickou ocel. Je chladná.

Pak už jen zjišťuji, že znova upírám pohled na hodinky, i když už nevnímám, co mi sdělují. Lehám do postele a uboze se schoulím do klubíčka. Marně se snažím vymazat z hlavy obraz, který se mi tak silně vryl do paměti. Už se nemůžu zastavit, slzy mi stékají po tvářích a dávám volný průchod emocím. Ani necítím obvyklou hrdost, že jsem si vůbec zvládnul úplně nahý stoupnout pod chladný proud vody. Na jazyku cítím svoje jméno, které mi nezní ani trochu správně. Marcela, Marcela. Nemůžu dýchat, cítím se beznadějně, jsem v síti, ze které není úniku. Nejsem přece Marcela, ale Marek.